

www.mesbahalmonir.ir

چکیده‌ای از سخنان امام حسین از مدینه تا کربلا

فلسفه قیام ابی عبدالله الحسین (ع) را در سخنان آن حضرت در آغاز حرکت از مدینه و موضع گیری های ایشان در برابر حوادثی که در منزلگاه های میان راه روی داده است می توان یافت.

مصباح المنیر
مؤسسه فرهنگی هنری

حاکم وقت مدینه (ولید بن عتیقه) پس از مرگ معاویه دستور یافت تا از امام حسین (ع) برای یزید بیعت بگیرد. حضرت فرمود: یزید فردی است شرابخوار و فاسق که به ناحق خون می ریزد و اشاعه دهنده فساد است و دستش به خون افراد بی گناه آلوده گردیده و شخصیتی همچون من با چنین مرد فاسدی بیعت نمی کند. امام حسین (ع) در شب ۲۸ رجب سال ۶۰ هجری همراه با بیشتر خاندان خویش و بعضی یاران، پس از وداع با جدش پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) از مدینه به طرف مکه حرکت کرد.

امام حسین (ع) هدف خروج از مدینه را در وصیتنامه اش چنین بیان می کند: ... و جز این نیست که برای اصلاح در میان امت جدم خارج شدم. می خواهم امر به معروف و نهی از منکر کرده و به راه و روش جدم (رسول خدا) و پدرم علی (ع) رفتار نمایم. کسی که به سوی خدا دعوت کند عمل نیک انجام دهد و بگوید از مسلمانان هستم، از خدا و رسولش جدا نمی شود.

زمان: نیمه دوم ماه رجب
سال: ۶۰ هجری

بخشی از آخرین سخنرانی های حضرت در مکه: ما اهل بیت به رضای خدا راضی و خشنودیم ... هر کس می خواهد در راه ما جانبازی کند و خون خویش را در راه لقای پروردگار نثار نماید، آماده حرکت با ما باشد

زمان: از ۳ شعبان تا ۸ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

امام حسین (ع) در سوم شعبان به مکه رسید و در خانه عباس بن عبدالمطلب سکنتی گزید. حضرت با رسیدن نامه مسلم بن عقیل مبنی بر بیعت مردم کوفه با وی و از سوی دیگر برای حفظ حرمت خانه خدا - با توجه به تصمیم حکومت در به شهادت رساندن آن حضرت در مکه - رساندن آن حضرت در مکه - حج را به عمره تبدیل کرد و در هشتم ذی الحجه به رغم مخالفت بسیاری از دوستان به سوی عراق روانه شد.

امام در این باره آیه ای را تلاوت فرمودند که: از میان مؤمنان مردانی هستند بر سر پیمان خود با خدا ایستادگی کرده و به عهد خویش وفا کردند و به شهادت رسیدند و برخی در انتظار شهادت اند ...

چند تن از اهل کوفه با حضرت ملاقات کرده و اوضاع شهر را چنین توصیف کردند: «به اشراف کوفه رشوه های گزاف داده اند و اینک یک دل و یک زبان با تو دشمنی می ورزند و سایر مردم دلشان با توست. اما فردا شمشیرهایشان به روی تو کشیده می شود.»

لشکر امام حسین و حر که به موازات و نزدیک همدیگر حرکت می کردند در این محل فرود آمدند.

امام حسین (ع): ای مردم! رسول خدا فرمود: هر کس سلطان ستمگر، پیمان شکن، حلال کننده حرامها و مخالف با سنت رسول خدا را ببیند و در برابر او برنخیزد، جایگاهش با او در جهنم است.

از سخنان امام حسین (ع) در این منزلگاه: بنی امیه مرا هرا نکنند تا جان مرا بگیرند. هرگاه چنین کنند، خدا بر آنان کسائی مسلط خواهد کرد که آنها را ذلیل و خوار خواهد ساخت.

امام در پاسخ به عمرین سعیدوالی مدینه که امان نامه ای برای حضرت فرستاده بود که در این منزلگاه نوشت: بهترین امان امان خداوند است. از خداوند ترس از او را در دنیا خواهیم تا در قیامت به ما امان بخشد

زمان: دوشنبه ۱۴ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

زمان: سه شنبه ۱۵ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

زمان: چهارشنبه ۹ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

کربلا

امام حسین (ع) در این منزل به عبدالله جعفی چنین فرمود: پس اگر ما را یاری نمی کنی خدای را ببرهیز از این که جزو کسانى باشی که با ما می جنگند. سوگند به خدا اگر کسی فریاد ما را بشنود و ما را یاری نکند، او را به رو در آتش می افکنند.

گروهی از اهل کوفه در این منزلگاه خیمه زده بودند. حضرت از آنها پرسید: آیا به یاری من می آید؟ بعضی گفتند دل ما رضایت به مرگ نمی دهد و بعضی گفتند: ما زنان و فرزندان زیادی داریم، مال بسیاری از مردم نزد ماست و خبر از سرنوشت این جنگ نداریم. لذا از یاری تو معذوریم. حضرت به جوانان امر کرد که آب بردارند و شبانه حرکت کنند.

سخن حضرت در این منزلگاه: مگر می بینید که به حق عمل می شود و از باطل برهیز می شود. در این حال سزاوار است که مؤمن، لقای پروردگار را طلب کند

لشکر امام (ع) و لشکر دشمن به فرماندهی خربه هم رسیدند و نماز ظهر و عصر را به امامت حضرت خواندند. امام سپاه حر را چنین خطاب فرمود: ما اهل بیت سزاوارتر به ولایت و حکومت بر شما هستیم از مدعیانی که بر اساس عدالت رفتار نمی کنند و در حق شما ستم روا می دهند. ای مردم! من به سوی شما نیامدم مگر آن که دعوتم کردید. پس اگر از آمدنم ناخشنودید، بازگردم.

فصر بنی مُقاتِل

زمان: اول محرم
سال: ۶۱ هجری

شَرافِ (رَه نُه خِسم)

زمان: ۲۶ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

حضرت حسین (ع) در این منزلگاه چنین فرمودند: شیعیان کوفه ما را بی یار و یاور گذاشته اند. هر کس از شما بخواهد، می تواند بازگردد و از سوی ما حقی بر گردش نیست

نوشته اند: امام حسین (ع) با یارانش اتمام حجت کرد. گروهی که به طمع مال و مقام دنیا با امام آمده بودند، پس از این خبر از حضرت جدا شدند.

زُبَاله

زمان: ۲۳ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

امام حسین (ع) بعد از شهادت زهیر فرمود: ای زهیر! خدا تو را از لطف و رحمت خویش دور مدارد و قاتلان تو راهمانند لعنت شدگان مسخ شده به بوزینه و خوک لعنت نماید.

تَعَلَبِيَّة

زمان: ۲۲ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

امام شیبانه وارد این منزلگاه شد و خبر شهادت «مسلم بن عقیل» و هانی بن عروه را به وی دادند. پس از آن حضرت فرمودند: «أنا لله و أنا إليه راجعون»؛ همه از خدائیم و به سوی او باز می گردیم، پس از اینها زندگی سودی ندارد. آنکاشک به صورتش جاری شد و همراهان نیز گریه کردند.

خُرَيْمِيَّة

زمان: جمعه ۱۸ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

امام حسین (ع) خطاب به زینب کبری (ع) در این منزلگاه می فرماید: خواهرم! آنچه اراده شدت خدا بدان تعلق گرفته، همان خواهد شد.

حاجِر

زمان: سه شنبه ۱۵ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

از سخنان امام حسین (ع) در این راه مکه تا کربلا: «فَأَيُّ لَأرَى الْمَوْتَ إِلَّا سَعَادَةً وَلَا الْحَيَاةَ مَعَ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَرْمًا»؛ من مرگ را جز سعادت نمی بینم و زندگی با ستمگران را جز ننگ نمی دانم.

صَفْحاح

زمان: چهارشنبه ۹ ذی الحجه
سال: ۶۰ هجری

سخن امام حسین (ع) خطاب به فرزندان در این منزلگاه: اگر پیش آمدها طبق مراد باشد، خدا را بر نعمت هایش شکر گوئیم. اگر پیش آمدها طبق مراد نبود آن کس که نیتش حق و تقوا بر دلش حکومت می کند، از مسیر صحیح خارج نشود و ضرر نخواهد کرد.

حضرت نامه ای را برای تعدادی از مردم کوفه توسط «قیس بن مسهر» فرستاد و چنین نوشت: «نامه مسلم بن عقیل که حاکی از اجتماع شما در کمک و طلب حق ما بود به من رسید خداوند به خاطر نصرت و یاریتای پاداش بزرگی نصبتان کند... هنگامی که فرستاده من «قیس» بر شما وارد شد در کارتان محکم و کوشا باشید، من همین روزها به شما می رسم.»

در این منطقه فرزندان شاعر با آن حضرت ملاقات کرد و در جواب حضرت که از احوال مردم عراق جويا شده بود، گفت: دل های مردم با توست ولیکن شمشیرشان با بنی امیه است.

